

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **T. H. N.,** zastoupeného Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem, se sídlem Příkop 6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 21. 10. 2009, č. j. MV - 61888 - 2/VS - 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, č. j. 7 Ca 339/2009 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Ministr vnitra rozhodnutím č. j. MV - 6188 - 2/VS - 2009 ze dne 21. 10. 2009 zamítl rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (žalovaného) č. j. OAM - 855 - 20/TP - 2009 ze dne 14. 7. 2009, jímž byla podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále převážně jen „*zákon o pobytu cizinců*"), zamítnuta žádost stěžovatele ze dne 3. 2. 2009 o povolení k trvalému pobytu podle § 68 citovaného zákona.

Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že při prověřování, zda žadatel splňuje podmínky ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců, zjistil, že jmenovaný pobýval na území od 30. 9. 1996 do 28. 6. 2006 na základě povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. V důsledku pravomocného odsouzení k trestu odnětí svobody v délce přesahující tři roky byla platnost povolení ke dni 28. 6. 2006 zrušena a od dne 29. 6. 2006 mu byl udělen výjezdní příkaz do dne 28. 7. 2006. Dne 25. 7. 2006 podal stěžovatel žádost o udělení azylu;

řízení o této žádosti skončilo dne 4. 12. 2008 právní mocí usnesení Nejvyššího správního soudu o odmítnutí kasační stížnosti. Ode dne 10. 12. 2008 stěžovateli byly udělovány další výjezdní příkazy až do 5. 3. 2009, kdy požádal o udělení víza za účelem strpění pobytu; dne 1. 9. 2008 žadatel podal na zastupitelském úřadu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, které bylo dne 7. 10. 2008 přerušeno.

V řízení o rozkladu se stěžovatel domáhal započtení doby, kterou strávil na území České republiky na „výjezdní příkaz“ a dále též na „vízum na strpění“ s tím, že vnitrostátní předpis (§ 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) nemůže stanovit přísnější režim než Směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „*Směrnice*“).

Ministr vnitra tyto námitky zamítl s tím, že do doby předcházejícího pobytu nelze započítat pobyt cizince na výjezdní příkaz, který není ani vízem, ani pobytovým oprávněním. Jedná se o doklad, který uděluje policie z moci úřední v případech stanovených zákonem týkajících se vždy nějakým způsobem ukončení platnosti předchozího pobytu nebo dokladu opravňujícího k pobytu, nebo při správním vyhoštění; je určen výhradně k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování cizince z území. Ministr vnitra proto konstatoval, že v případě stěžovatele nedošlo ke splnění podmínky pěti let nepřetržitého pobytu na území podle § 68 odst. 1, a že doby pobytu, které jsou započítávány do doby pobytu na území podle ustanovení § 68 odst. 2 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jsou plně v souladu s podmínkami a kritérii danými Směrnicí.

Žalobou ze dne 27. 11. 2009 namítl stěžovatel, že splňuje podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu na území České republiky v souladu se Směrnicí, poukázal na čl. 4 odst. 1 Směrnice, podle něhož „členské státy přiznávají postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let.“ Z hlediska požadavku Směrnice je nutno do pětileté doby oprávněného a nepřetržitého pobytu na území započíst i pobyt na výjezdní příkaz, neboť ten není uveden v čl. 4 odst. 2 Směrnice, ve kterém jsou uvedeny výjimky, které nelze do oprávněného a nepřetržitého pobytu započíst. Do oprávněného pobytu na území České republiky je nutno započíst též pobyt na vízum na strpění, které bylo stěžovateli uděleno sice podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nicméně podle § 78b odst. 7 cit. zákona se právní postavení cizince v tomto případě řídí zákonem o pobytu cizinců. Ustanovení § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců omezuje v rozporu se Směrnicí započitatelný pobyt pouze na pobyt na vízum nad 90 dnů a na povolení k dlouhodobému pobytu. V tomto případě má však přednost Směrnice, neboť vnitrostátní předpis provádějící Směrnice nemůže a nesmí stanovit přísnější podmínky než samotná Směrnice. Stěžovatel dále rozporoval závěr žalovaného, že výjezdní příkaz je pouze doklad, přičemž odkázal na §17 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je výjezdní příkaz forma pobytového oprávnění, která cizinci umožňuje pobývat přechodně na území České republiky, a proto je nutno jej zahrnout do oprávněného pobytu stěžovatele na území.

Žalovaný ve vyjádření ke správní žalobě uvedl, že Směrnice byla plně transponována do českého právního řádu a posouzení právní věci není nijak v rozporu s jejími ustanoveními; rekapituloval historii pobytových oprávnění stěžovatele, který na

území České republiky pobýval v letech 1996 - 2000 na základě povolení k trvalému pobytu s prodloužením až do roku 2005. Od roku 2002 do února 2006 pobýval ve vězení, jelikož byl odsouzen za trestný čin loupeže, poté mu bylo vystaveno vízum cizineckou policií, později prodloužené, pobyt mu byl ukončen dne 28. 6. 2006 a byl mu vystaven výjezdní příkaz s lhůtou od 11. 7. 2006 do 28. 7. 2006; před uplynutím tohoto termínu se rozhodl pro vstup do azylového řízení, kterým legalizoval svůj další pobyt na území České republiky pro období 25. 7. 2006 - 4. 12. 2008.

Městský soud v Praze následně žalobu zamítl rozsudkem č. j. 7 Ca 339/2009 - 33 ze dne 28. 2. 2011. Podle soudu stěžovatel vymezil meze soudního přezkumu správního rozhodnutí na otázky účinku Směrnice, započitatelnosti pobytu dle výjezdního příkazu a víza za účelem strpění. Soud poukázal na to, že směrnice zavazuje členský stát k dosažení určitého výsledku, ve vnitrostátní kompetenci pak je, jakými formami a prostředky má být tohoto výsledku dosaženo. Aplikovat nelze přímo směrnici, nýbrž pouze národní úpravu, do které se do doby pobytu započítává pouze doba pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů a na povolení k dlouhodobému pobytu. Účelem výjezdního příkazu není umožnit cizinci pobyt na území České republiky, ale zajistit mu podmínky pro vycestování z území, což není v rozporu s ustanovením § 17 písm. d) zákona. Obdobné platí pro vízum za účelem strpění pobytu dle § 78b zákona o azylu, jež je projevem vůle státu ukončit pobyt cizince na území České republiky, což odpovídá článku 3 odst. 2 písm. b) a c) Směrnice; smyslem víza za účelem strpění pobytu je, aby cizinec mohl realizovat svá procesní práva ve věci mezinárodní ochrany. Doba pobytu tak není dána vůlí cizince, ale rozhodnutím soudu, zároveň mu tento režim pobytu zaručuje volný pohyb pouze na území České republiky; bylo by v rozporu s účelem dočasných, účelově vázaných pobytů, jimiž jsou vízum za účelem strpění a výjezdní příkaz, aby jejich doba platnosti mohla založit jiný režim pobytu, jenž by svými účinky vyloučil původní omezený účel pobytu. Soud uzavřel, že ustanovení § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není v rozporu s kapitolou II, čl. 4, odst. 1 Směrnice, neboť zákonodárcem omezený výčet započitatelného pobytu odpovídá povaze výluky směrnice dle čl. 3 odst. 2 písm. b), c), e) pro společnou povahu účelově vázané dočasnosti pobytu. Jako *obiter dictum* soud uvedl, že do doby oprávněného pobytu nelze započítat stěžovatelovu dobu výkonu trestu odnětí svobody na území, neboť jde o pobyt, jenž není dán vůlí cizince, ale je výkonem trestu.

Stěžovatel rozsudek Městského soudu napadl kasační stížností ze dne 15. 3. 2011, doplněnou pozdějším podáním dne 28. 3. 2011. Stěžovatel poukázal na to, že o povolení k trvalému pobytu na území České republiky požádal i s přihlédnutím k době, kdy na území pobýval na základě výjezdních příkazů a správní orgán s poukazem na národní zákonnou úpravu tuto dobu označil za nezapočitatelnou. K tomu stěžovatel uvedl, že ustanovení článku 4 odst. 1 Směrnice nerozlišuje, na základě jakého právního titulu osoba na území pobývá, ale požaduje pouze, aby osoby před podáním příslušné žádosti pobývaly na území oprávněně. Započitatelný je tak každý oprávněný pobyt, ne pouze některé případy oprávněného pobytu, nezkoumá se tedy právní titul, účel či důvod pobytu, pouze, zda byl pobyt oprávněný, přitom pobyt na základě výjezdního příkazu je oprávněný (např. § 17 písm. d/, §50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Stěžovatel je přesvědčen, že směrnice v případě výhodnosti je přímo aplikovatelná ve vertikálních vztazích mezi veřejnou mocí a jednotlivcem; standardně je používán pojem přímý či bezprostřední účinek směrnice,

přímý účinek nelze komunitární směrnici přiznat pouze tehdy, pokud by to vedlo ke zhoršení právního postavení jednotlivce.

Stěžovatel rovněž vytkl úvahám soudu, že ten svým analogickým hodnocením výjimek rozšířil dopad výjimek aplikovatelnosti čl. 4 odst. 1 Směrnice; městský soud tak založil rozhodnutí správního orgánu na zcela jiných důvodech, sám vytvořil vůli a odůvodnění, které v napadeném rozhodnutí správního orgánu absentovalo; tím došlo k popření kasačního principu soudního přezkumu. Stěžovatel odkázal na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, podle nějž ani věcně správný výrok soudu nemůže obstát, je-li v podstatné míře založen na odlišných důvodech. Podle stěžovatele nelze souhlasit s názorem Městského soudu v Praze, že charakter výluk spatřuje ve společné povaze účelově vázané dočasnosti pobytu, výluky podle článku 3 odst. 2 směrnice jsou vybudovány na základě kritéria samostatné legislativní úpravy jednotlivých výluk, neboť evropský zákonodárce upravuje dílčí problematiky kazuisticky. Na důkaz svých tvrzení k jednotlivým výjimkám a) - f) článku 3 odst. 2 stěžovatel poukázal na směrnice samostatně upravující postavení určitých skupin osob (uprchlíci, sezónní pracovníci atd.). Dle stěžovatele se výkladovým postupem městský soud dopustil porušení zákazu analogie, výjimky musejí být vykládány restriktivně.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti. Ta byla podána osobou oprávněnou (§ 105 odst. 1 s. ř. s.) včas ve stanovené lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel je v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel kasační stížností napadl rozsudek městského soudu pro nesprávné právní posouzení věci, podle obsahu vznesených námitek však napadá též postup městského soudu v řízení. Nejvyšší správní soud proto námitky sám podřadil ke kasačním důvodům podle § 103 s. ř. s. Namítaný postup městského soudu, který nepřistoupil ke kasačnímu přezkumu rozhodnutí správního orgánu, ale svými úvahami sám vytvořil vůli a odůvodnění, které v napadeném rozhodnutí správního orgánu absentovalo, podřadil Nejvyšší správní soud pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako namítanou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající ve vadě řízení před soudem; namítaný vadný postup při aplikaci Směrnice vůči ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, (jehož důsledkem má být vyloučení některých dob pobytových oprávnění z celkové doby pobytu na území České republiky) lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení).

Stěžovatel namítá, že přezkum správního rozhodnutí, jak jej provedl Městský soud, neodpovídá závěrům usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, podle něhož věcně správný výrok rozhodnutí nemůže obstát, je-li založen na odlišných důvodech v podstatné míře.

V citovaném usnesení se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval posouzením vztahu výroku a odůvodnění rozsudku soudu při jeho přezkumu Nejvyšším správním soudem. Rozšířený senát vyslovil, že je třeba rozlišovat situace, kdy výrok rozsudku nemá vůbec oporu v odůvodnění, a rozsudek je proto nezákonný, a situace, kdy

je rozsudek opřen o více důvodů a Nejvyšší správní soud shledá, že některý z nich obstojí a jiný nikoliv. V těchto případech je třeba vážit míru opory výroku v odůvodnění a lze akceptovat, pokud důvody obstojí v podstatné, převažující, míře (srov. body 70 a 71 citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, dostupného na www.nssoud.cz).

Právě o posledně uvedenou situaci jde v případě stěžovatele. Z odůvodnění rozsudku městského soudu vyplývá, že soud vyložil princip závaznosti Směrnice, jak jej stanovuje článek 288 Smlouvy o fungování Evropské unie, vyložil započitatelnost pobytových oprávnění dle § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na případ stěžovatele a závěrem se krátce věnoval charakteristice taxativního výčtu pobytových oprávnění § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve vztahu k výlukám článku 3 odst. 2 písm. b), c), e) Směrnice; jako *obiter dictum* soud zdůraznil, že výkon trestu odnětí svobody není pobytovým oprávněním, proto jej nelze vyložit jako oprávněný pobyt.

Nejvyšší správní soud shledal podstatným rozhodovacím důvodem městského soudu jeho závěr vycházející z § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců o nepřípustnosti započtení doby pobytu stěžovatele v rámci výjezdního příkazu a víza za účelem strpění pobytu, jímž se ztotožnil se závěrem žalovaného. Dovozuje-li stěžovatel vadu rozsudku městského soudu pro nepřípustné rozšíření rozhodovacích důvodů oproti rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž toto rozšíření má spočívat v nesprávně provedené „analogii výjimek“, neovlivnila by případná oprávněnost této námitky sama o sobě výsledek řízení o kasační stížnosti, neboť rozhodovacími důvody městského soudu v převážné míře byly důvody, na kterých spočívalo rozhodnutí nejen žalovaného, ale též rozkladem napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Tato námitka proto není důvodnou.

Rozhodnutí krajského soudu spočívá na nesprávném posouzení právní otázky podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tehdy, pokud krajský soud na zjištěný skutkový stav použije (aplikuje) jiný právní předpis, než který měl správně použít, resp. jej neaplikuje, ačkoliv tak měl správně učinit, případně vyloží právní předpis způsobem, jenž Nejvyšší správní soud nemůže akceptovat.

Nejvyšší správní soud předně zjišťuje, že v rozkladu, v žalobě ani v kasační stížnosti stěžovatel nevznesl tvrzení zpochybňující skutková zjištění o dobách a formách pobytových oprávnění, kterými stěžovatel dovozoval naplnění pětileté doby nepřetržitého pobytu na území České republiky podle §68 zákona o pobytu cizinců, tato otázka je tedy nesporná. Stěžovatel kasační stížností vymezil spornou otázku toliko na posouzení započtu doby pobytového oprávnění v režimu výjezdního příkazu.

Žalovaný v napadeném správním rozhodnutí vyšel z gramatického výkladu ustanovení § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které, jak z odůvodnění rozhodnutí dále vyplývá, zároveň považuje za plně souladné s dispozicemi Směrnice, neboť citované ustanovení bylo vloženo do zákona o pobytu cizinců v souvislosti s její transpozicí zákonem č. 161/2006 Sb. Oproti tomu stěžovatel považuje citované ustanovení zákona za

Směrnici odporující a domáhá se přímého účinku Směrnice, neboť její právní úprava má být pro jeho status výhodnější.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel dne 3. 2. 2009 požádal o udělení trvalého pobytu dle § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nikoliv o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území, které s účinností již od 27. 4. 2006 upravuje § 83 a násl. zákona o pobytu cizinců. Podle § 83 odst. 1 cit. zákona ministerstvo vnitra v rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu přizná cizinci právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta mj. po splnění podmínky doby pěti let nepřetržitého pobytu jako pro získání trvalého pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Úzké sepětí obou forem pobytových oprávnění vyplývá z § 83 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož ministerstvo vnitra právní postavení rezidenta na území dále přizná cizinci s povolením k trvalému pobytu na území, kterému toto právní postavení nebylo přiznáno současně s vydáním povolení k trvalému pobytu, pokud o to cizinec písemně požádá a splňuje podmínky podle § 68 odstavce 1 zákona o pobytu cizinců.

Ačkoliv stěžovatel ve svých podáních obě formy pobytových statusů zaměňuje, vzhledem k tomu, že předmětem nynějšího sporu je posouzení započtu doby pobytu stěžovatele na území České republiky na výjezdní příkaz pro přiznání trvalého pobytu stěžovateli, Nejvyšší správní soud připustil argumentaci stěžovatele východisky Směrnice i pro rámec kasačního přezkumu napadnutého správního rozhodnutí (podmínka nepřetržitého pobytu je jednou z podmínek pro přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta).

Jak již vyložil žalovaný správní orgán i městský soud, Směrnice svým věcným rozsahem určuje výsledek, kterého má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům členských států. Podle definice bodu 6 odůvodnění Směrnice hlavním kritériem pro získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta má být délka pobytu na území členského státu, tento pobyt by měl být oprávněný a nepřetržitý, aby bylo možno prokázat, že se dotyčná osoba v zemi usídlila (důraz doplnil Nejvyšší správní soud).

Meze oprávněného pobytu na území přijímajícího státu představuje ustanovení článku 4 odst. 2 Směrnice, jež mj. vyjímá započet doby pobytu podle článku 3 odst. 2 písm. e) a f); jde o pobyt osob po přechodnou dobu, např. jako au pair nebo sezónního pracovníka nebo jako pracovníků vyslaných poskytovatelem služeb za účelem přeshraničního poskytování služeb nebo jako přeshraničního poskytovatele služeb nebo tehdy, byla-li jejich povolení k pobytu formálně omezena (článek 3 odst. 2 písm. e/ Směrnice). Z uvedeného tedy vyplývá, že ve smyslu Směrnice je započitatelnou dobou *„oprávněný pobyt s vyloučenou dobou pobytu po přechodnou dobu nebo po dobu formálně omezeného pobytu“*.

Zákonodárce tento požadavek Směrnice zapracoval do podmínek českého cizineckého práva tím, že započitatelnou dobou oprávněného pobytu rozumí pouze dobu pobytu cizince na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu a dobu pobytu na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu, pokud

se na cizince tento zvláštní právní předpis již nevztahuje. Tato pobytová oprávnění znamenají pro cizince jeho dlouhodobé sepětí s územím České republiky a stabilitu tohoto vztahu i do budoucna, což je nepochybně v souladu s odůvodněním bodu 6 Směrnice, jak bylo vyloženo výše.

Oproti tomu pobyt cizince na území České republiky na základě výjezdního příkazu je pobytovým režimem toliko přechodným. Není sice sporu, že výjezdní příkaz poskytuje cizinci oprávněný pobyt na území České republiky (srov. § 17 písm. d/ a § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), je tomu tak pouze po dobu časově omezené platnosti výjezdního příkazu ne delší než 60 dnů, přičemž zákon nepředpokládá jeho obnovení (srov. § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Po skončení tohoto pobytového oprávnění má následovat výjezd z území státu, charakter tohoto pobytového oprávnění proto neodpovídá dlouhodobému sepětí cizince s územím České republiky (jež by svědčilo jeho usídlení).

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že konstrukce právní úpravy § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nepochybně vychází z intencí Směrnice, jež rozsah oprávněného pobytu podle článku 4 sama omezuje výlukami podle článku 3 odst. 2 (v době rozhodování dokonce výhodněji u osob požívajících mezinárodní ochrany); ustanovení zákona proto se Směrnicí nemůže být v rozporu a Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro její přímou aplikaci.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že je mu známo, že Soudní dvůr Evropské unie bude rozhodovat předběžnou otázku výkladu ustanovení článku 4 odst. 2 ve spojení s článkem 3 odst. 2 písm. e) Směrnice v případu C - 502/*10 Staatssecretaris van Justicie v. M. Singh*. Předmětem položené otázky nizozemským soudem je však posouzení, zda „formálně omezeným pobytem“ ve smyslu článku 3 odst. 2 písm. e) Směrnice může být i pobyt duchovního na základě povolení k pobytu na dobu určitou bez naděje na získání povolení k pobytu na dobu neurčitou, přičemž tato doba pobytu duchovního může být v podstatě neomezeně neustále prodlužována. Již z této reprodukce položené předběžné otázky vyplývá, že se jedná o jinou formu pobytového oprávnění, než je tomu u stěžovatele, jehož (z hlediska započtu do doby oprávněného pobytu) sporné pobytové oprávnění je odlišného charakteru.

Namítá-li stěžovatel jako chybnou úvahu městského soudu, který konstatoval, že § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není v rozporu s článkem č. 4 odst. 1 Směrnice, neboť zákonem omezený taxativní výčet započitatelného pobytu odpovídá výluce dle článku 3 odst. 2 písm. b), c), e) Směrnice, s tím, že stěžovatel dovozuje nesprávnost těchto úvah v tom, že výjimkami specifikovaná problematika má samostatnou – relativně autonomní legislativní úpravu, Nejvyšší správní soud rovněž tuto námitku shledal nedůvodnou.

Směrnice určuje podmínky přiznání cizinci právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v členském státě, přičemž článkem 3 odst. 2 vyloučila z tohoto procesu některé osoby. Nejvyšší správní soud proto nemůže ničeho vytknout – jak bylo uvedeno výše – toliko doplňující úvaze Městského soudu, který poukázal na eliminační formu právní úpravy započitatelného pobytu podle § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců; pakliže je z osobní působnosti Směrnice totiž vyloučena některá kategorie osob, tím spíše

není důvodné do doby pěti let podle ustanovení § 68 odst. 2 zákona započítat jejich dobu pobytu na území. K takové úvaze rozvíjející právní názor, na kterém městský soud postavil své závěry, je nepochybně oprávněný. Nejde v žádném případě o exces z procesních pravidel upravujících řízení před správními soudy.

Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné důvody pro zrušení napadeného rozsudku, ke kterým by musel přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.; stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá, žalovaný náhradu nákladů řízení neuplatnil a i podle obsahu soudního spisu mu nevznikly žádné náklady přesahující rámec běžných provozních výdajů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. prosince 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu